

õsel näggi Liso sedda wannameest unnes, ja temma silmist seddasamma heldet meelt kui ennege, agga kep ei olnud käes, waid piddas käe sirtul, ja pakkus pihhust middagi Liso kätte. Kui Liso sedda piddi wastowõtma, ja kät ligutas, ärkas temma unnest, agga ni kohhe asjus temmasse nou, kunninga metsa miäna kändima. Kohhe päwa pärrast olli laupäaw, ja et tö siis aegsamalt lõppes, läks temma õhtul ennast jallotama ja joudis pea se tuttawa metsakohhta, kus teised hilja aego kolledat asja ollid nähhanud. Siiski Liso ei tunnud hirmo senna miänes, waid temma melest olli ikka nenda, kui lähhaks temma armsa kutsmissse peäle wälja. Kõndis wait olles head tükki aega ebdase ja taggase, senna ja teina, agga ei näinud keddage. Pitka peäle wimaks sallaja hiem kippus peäle, et silmad äkkitselt kargasid kohhast teise kus ial middage arwas likuwad. Päärw olli jo liggi tunni aega loja läinud, ja Liso piddi jo tuppä minnema, agga korraga wannamees ühhe poõsa

taggant ilmus. Ei olnud temmal mitte keppe käes, agga temma silmad tunniastasid armo kui ennege! Mo tüttar, ütles temma, sinno sü on ärrakustutud! Tggamees peab asjalinne ollema, sepärrast ja tööd armastama ni kaua kui ellad. Agga kui peaksid somullase ihho liikmed tööd tehhes wahhest noikuma, siis wõtta neid sellesamma toetaja salwiga woida. Ühtlase andis temma üht kassetohhust kännaste tehtud torbikut Liso kätte, ja kaddus jälle poõsa tahha. Liso tännades hüdis: Olle terve heateggia wannamees, et armoga mulle olled appi tulnud! ja mõtles isfienneses: Se wisist on üks kaitseja ingel, kelle kätte antud, innimeeste lapsi tele juhhatada, ei tahhama ial maenitsust mahhajätta.

Liso emma olli käl omma ihho häddas ilka jallal olnud ja tööd teinud, ommeti ohraleikussest saidik tundis oiete, kuidä se hädda temmale tagga suremaks kaswis; jookseja asjus õllasse, ja aias aioti